

Resumé

Tato práce se zabývá životem Camilla Hoffmanna, básníka, překladatele, novináře a československého diplomata.

Narodil se v židovské rodině ve středočeském Kolíně. Jeho mateřštinou byla němčina, ale stejně tak dobře hovořil i česky. Střední školu vystudoval v Praze, kde se stal členem skupiny básníků, uskupených kolem časopisu *Jaro*, který vydával Paul Leppin. „Jarní generace“, jak byla tato skupina později nazvána, je řazena k novoromantikům. Začátkem 20. století odchází Hoffmann do Vídně, kde začíná pracovat jako redaktor deníku *Zeit*. Ve Vídni se spřátelil se Stefanem Zweigem, společně s ním přeložil Baudelairovou sbírku básní *Květy zla*. V pozici redaktora literární rubriky je neustále v kontaktu s rakouskými, respektive střeoevropskými spisovateli, kupříkladu s Arthurem Schnitzlerem, Marií von Eschenbach nebo Detlevem von Liliencronem. Na doporučení Maxe Broda nechal Hoffmann otisknout báseň tehdy ještě neznámého Franze Werfela.

V roce 1912 se Hoffmann stěhuje do Drážďan, kde nastupuje místo vedoucího kulturní rubriky *Dresdner Neuesten Nachrichten*. V jeho bytě v Hellerau jej navštěvují mladí expresionisté. Po vypuknutí první světové války je Hoffmann prohlášen jako nepostradatelný pro fungování novin, a nemusí tudíž narukovat. Válku přečkal v Drážďanech. V revolučních letech 1918/19 Hoffmann podporoval stávkou tiskařů, za což ho majitel novin po definitivní porážce revoluce okamžitě propustil.

Po válce začíná pro Hoffmanna zcela nová životní kapitola. Na Pražský hrad si jej povolal prezident nově založeného Československa Tomáš Garrigue Masaryk. Ten jej pověřil úkolem připravit plánované vydání *Prager Presse*. V pohnuté poválečné době, kdy se početná německá menšina stavěla k novému státu nedůvěřivě, měly tyto noviny velký význam – jako jediné německé noviny seznamovaly německou menšinu s cíly československé vlády. Ovšem v době, kdy v Praze vyšlo první číslo, byl Camill Hoffmann znovu v zahraničí. Prezident jej pověřil dalším úkolem – Hoffmann byl jmenován tiskovým atašé na československém vyslanectví v Berlíně. Spolu s ním odcestoval do německého hlavního města další spisovatel, Hermann Ungar, který převzal post obchodního přidělence.

Za svůj největší úkol považoval Hoffmann agitovat v Německu pro českou kulturu. Leoši Janáčkovi pomohl dojednat uvedení jeho kusů v německých operních domech. Do německých časopisů napsal nespočet článků o českých spisovatelích a básnících. Hoffmann také přeložil Masarykovu *Světovou revoluci*, která u německých intelektuálů vzbudila velký

ohlas, dále pak Čapkovy *Hovory s T. G. M.*, Benešovu *Světovou válku a naši revoluci* a Kroftovy *Dějiny Československa*.

Camill Hoffmann nepomáhal pouze české literatuře, ale také té německé. Poté, co se k moci dostal Hitler, bylo mnoho německých autorů zakázáno a jejich knihovny zabaveny. Hoffmann pomohl kupříkladu Franzi Pfempfertovi do československého exilu, před nacisty zachránil knihovnu a rukopisy Heinricha Manna. Berlínskou část Kafkovy pozůstalosti již zachránit nestačil

V lednu 1939, v době takzvané „druhé“ republiky, byl Hoffmann penzionován. Možnost emigrovat nevyužil, zůstal v okleštěném Československu. Gestapo jej coby prominenta masarykovského režimu po okupaci několikrát vyslýchalo. V roce 1942 byl Hoffmann spolu se svou ženou deportován do Terezína a odtud – vůbec posledním transportem 28. října 1944 – do Osvětimi.